

**„PROLETARIN“ LAAJENNETUN
TOIMITUSKUNNAN
NEUVOTTELUKOKOUS¹²³**

KESÄKUUN 8—17 (21—30) pnä 1909

TIEDONANTO
„PROLETARIN” LAAJENNETUN TOIMITUSKUNNAN
NEUVOTTELUKOKOUKSESTA

Lukijat löytävät alempaa „Proletarin” laajennetun toimituskunnan viimeksi pidetyssä neuvottelukokouksessa hyväksytyjen päätöslauselmien tekstin. Neuvottelukokouksen kokoonpano oli seuraava: 4 „Proletarin” toimituksen jäsentä, 3 paikallisjärjestöissä toimivien bolshevikkien edustajaa — Pietarin järjestöstä, Moskovan aluejärjestöstä (keski-Venäjä) ja Uralin järjestöstä — sekä 5 Keskuskomitean jäsentä — bolshevikkeja.

Neuvottelukokouksessa virinneellä keskustelulla on epäilemättä suuri, koko puoluetta koskeva merkitys. Se teki selkeämmäksi ja vississä määrin lopullisemmaksi sen poliittisen linjan, jota puolueen bolshevikkiryhmän johtava äänenkannattaja on viime aikana järjestelmällisesti noudattanut ja jota vastaan viime aikana on useasti hyökkäillyt tietty osa tovereista, jotka pitävät itseään bolshevikkeina. Välttämätön välien selvittely tapahtui neuvottelukokouksessa, jossa oppositiota edusti kaksi toveria.

Kaiken tämän vuoksi „Proletarin” toimitus on tekevä kaikkensa valmistellakseen ja julkaistakseen mahdollisimman täydelliset neuvottelukokouksen pöytäkirjat. Tässä tiedonannossa sen sijaan haluamme kosketella vain niitä kohtia, jotka vissillä tavalla tulkittuina saattavat aiheuttaa — ja ovat jo aiheuttaneetkin ulkomailla olevien tovereiden keskuudessa — väärinkäsityksiä. Neuvottelukokouksen laajat ja kyllin selvät päätöslauselmat oikeastaan puhuvat itse puolestaan; neuvottelukokouksen pöytäkirjat tarjoavat kyllin riittävästi aineistoa, jotta päätöslauselmat voidaan ymmärtää kokonaisuudessaan ja tyhjentävästi. Tämän tiedotuksen tarkoituksena on antaa ohjeita, jotka koskevat

etupäässä hyväksytyjen päätösten ja päätöslauselmien *ryhmän-sisäistä* merkitystä.

Aloittakaamme päätöslauselmasta, joka tehtiin „Otzovismista ja ultimatismista”.

Mitä siihen päätöslauselman osaan tulee, joka on tähdätty välittömästi otzovismia vastaan, niin se ei oikeastaan kohdannut neuvottelukokouksessa suurempia vastaväitteitä opposition edustajien taholta. Sen molemmat edustajat tunnustivat, että otzovismi, mikäli se muotoutuu vissiksi virtaukseksi, loittonee yhä etäämmälle sosialidemokratiasta, että eräät otzovismin edustajat, muiden muassa sen tunnustettu johtajakin toveri St.¹²⁴, ovat jo ehtineet saada „vissia anarkismin leimaa”. Neuvottelukokouksessa tunnustettiin *yksimielisesti* välttämättömäksi käydä sitkeää ja järjestelmällistä taistelua otzovismin virtausta vastaan. Ultimatismi on eri asia.

Molemmat neuvottelukokouksessa olleet opposition edustajat nimittivät itseään ultimatisteiksi. Ja kirjallisessa lausunnossaan, jonka he esittivät päätöslauselmasta äänestettäessä, molemmat julistivat, että he ovat ultimatisteja ja että koska päätöslauselma kehottaa sanoutumaan irti ultimatismista, niin heille se merkitsisi sanoutumista irti itseltään ja sellaisen alle he eivät voi panna nimeään. Myöhemmin, kun oli hyväksytty vielä muutamia päätöslauselmia opposition äänestäessä vastaan, kaksi opposition edustajaa ilmoitti kirjallisesti, että he katsovat neuvottelukokouksen päätöslauselmat laittomiksi, että hyväksymällä ne neuvottelukokous julistaa ryhmässä hajaannuksen, että he eivät tule alistumaan niihin eivätkä toteuttamaan niitä elämässä. Tuonnempana pysähdymme seikkaperäisemmin tähän välikohtaukseen, sillä sen yhteydessä tapahtui muodollisesti opposition erään edustajan, toveri Maksimovin, lopullinen eroaminen „Proletarin” laajennetusta toimituskunnasta. Mutta tässä yhteydessä haluamme tarkastella kysymystä toiselta kannalta.

Ultimatismin arvioinnissa, samoin kuin sivumennen sanoen myös sen johdonmukaisen ultimatismin arvioinnissa, jonka nimenä on otzovismi, joudutaan valitettavasti olemaan tekemisissä enemmän perimätietojen kuin kirjoitelmien kanssa. Ultimatismi sen enempää kuin otzovismikaan ei ole vielä tähän saakka saanut ilmaisuaan missään määrin eheässä „ohjelmassa”. Ja siksi ultimatismi on otet-

tava sen ainoana konkreettisena ilmentymänä — vaatimukseksi, että sosialidemokraattiselle duumaryhmälle esitetään *ultimaatumia*, jossa vaaditaan, että sen on oltava ankaran puoluekantainen ja alistuttava kaikkiin puoluekeskusten ohjemääräyksiin taikka luovuttava edustajanvaltuuksistaan. Mutta osoittautuu, ettei voida väittää tällaisen ultimatistien luonnehtimisen olevan *aivan* oikeaa ja tarkkaa. Ja näin on seuraavasta syystä. Toveri Marat, toinen neuvottelukokoukseen osallistuneista ultimatisteista, sanoi, ettei tämä luonnehtiminen pidä paikkaansa häneen nähden. Hän, toveri Marat, tunnustaa, että sosialidemokraattisen duumaryhmän toiminta on viime aikana tuntuvasti parantunut ja ettei hänellä ole aikomustakaan asettaa sille ultimaatumia nyt heti, viipymättä. Hän on vain sitä mieltä, että puolueen on painostettava duumaryhmää kaikin keinoin, menen jopa niinkin pitkälle, että asettaa sille edellä esitetyn ultimaatumin.

Tällaisten ultimatistien kanssa voidaan tietysti elää yhdessä saman puolueeryhmän sisällä. *Tällaisen* ultimatistin on sitä mukaa, kun duumaryhmän toiminta paranee, luovuttava kokonaan ultimatististaan. *Tällainen* ultimatismi ei sulje pois, vaan päinvastoin edellyttää sitä, että puolueen on tehtävä pitkäjänteistä työtä duumaryhmän parissa ja sen parantamiseksi, että puolueen on tehtävä pitkäjänteistä ja sitkeää työtä siinä mielessä, että duumatoimintaa käytettäisiin taitavasti agitaation ja organisaation tarpeita varten. Koska ryhmän toiminnassa on alkanut selvästi ilmetä parantumistendenssiä, niin on siis tehtävä edelleenkin sitkeästi ja uupumatta työtä samaan suuntaan. *Siten* ultimatismi kadottaa vähitellen objektiivisen merkityksensä. *Tällaisten* ultimatistibolshevikkien suhteen ei voi olla puhuttakaan erkaantumisesta. Heihin nähden tuskin lienee paikallaan sekään irtisanoutuminen, josta puhutaan päätöslauselmassa „Otzovismista ja ultimatistista” sekä päätöslauselmassa „Bolshevikkien tehtävät puolueessa”. *Tällainen* ultimatismi on yksinkertaisesti suuntavivahde määrätyn käytännöllisen kysymyksen asettelussa ja ratkaisussa; tässä ei ole vähänkään tuntuva periaatteellista erimielisyyttä.

Se ultimatismi, joka päätöslauselmassa katsotaan sellaiseksi, josta bolshevismiin, puolueen aatteellisen virtauksen, pitää sanoutua irti, on toisenlaatuinen ilmiö. Tämä

ultimatismi, ja se on epäilemättä olemassa, ei edellytä puolueen ja sen keskuksien pitkällistä työtä duumaryhmän kanssa, se ei edellytä puolueen pitkällistä ja kärsivällistä työtä työläisten keskuudessa siinä mielessä, että käytettäisiin taitavasti hyväksi III Duuman tarjoamaa runsasta agitaatioaineistoa. Tämä ultimatismi ei edellytä puolueen *myönteistä, luovaa* työtä duumaryhmän suhteen. Tämän ultimatismiin ainoana aseena on sen *ultimaatum*, joka puolueen on ripustettava Damokleen miekan tavoin duumaryhmänsä pään päälle ja jonka pitäisi korvata VSOTD:lle koko se parlamentarismien todella vallankumouksellisen hyväksikäyttämisen kokemus, jonka Länsi-Euroopan sosialidemokratia on koonnut sitkeän ja pitkällisen *oppimisen* hinnalla. *Sellaista* ultimatismia on mahdoton erottaa otzovismista. Niitä sitoo erottamattomasti toisiinsa niiden yhteinen *seikkailupolitiikan* henki. Ja bolshevismien, Venäjän sosialidemokratian vallankumouksellisen virtauksen, pitää sanoutua irti yhtäläisesti molemmista.

Mutta mitä me tarkoitamme, mitä neuvottelukokous tarkoitti tuolla „irtisanoutumisella”? Onko olemassa edes jonkinlaisia todisteita väitteelle, että neuvottelukokous julisti *bolshevikkien ryhmässä hajaantumisen*, kuten eräät opposition edustajat haluavat meille uskotella? Sellaisia todisteita ei ole. Neuvottelukokous sanoi päätöslauselmillaan: bolshevikkien ryhmässä on havaittavissa virtauksia, jotka ovat ristiriidassa bolshevismien ja sen vissien taktillisten kasvojen kanssa. Bolshevismia meillä edustaa puolueen bolshevistinen *ryhmä*. Mutta ryhmä ei ole puolue. Puolueeseen voi kuulua kokonainen asteikko erilaisia suuntavivahteita, joista äärimmäiset saattavat olla jopa jyrkästi toisilleen vastakkaisia. Saksan puolueessa näemme Kautskyn johtaman selvästi vallankumouksellisen siiven ohella peräti revisionistisen Bernsteinin siiven. Toisin on ryhmän laita. Puolueessa ryhmä on *samoinajattelevien* ryhmä, joka on muodostunut sitä varten, että voitaisiin ennen kaikkea vaikuttaa puolueeseen määrättyssä suunnassa ja toteuttaa puolueessa omia periaatteita mahdollisimman puhtaassa muodossa. Sitä varten on välttämätöntä todellinen *yksimielisyy*s. Jokaisen, ken haluaa tehdä itselleen selväksi bolshevikkien ryhmän sisäisiä eripuraisuuksia koskevan kysymyksen todellisen tilan, on käsitettävä se ero, mikä on niiden vaatimusten välillä, joita asetamme *puolueen* yhte-

näisyydelle ja *ryhmän* yhtenäisyydelle. *Neuvottelukokous ei julistanut ryhmän hajaantumista.* Ne paikalliset työntekijät, jotka käsittäisivät neuvottelukokouksen päätöslauselmat siten, että niissä kehoitetaan karkottamaan järjestöistä *mielialoiltaan otzovistiset* työläiset tahi, enemmänkin, jaksamaan viipymättä järjestöt kahtia siellä, missä on otzovistisia aineksia, tekisivät pahan virheen. Varoitamme mitä päättäväisimmän paikallisia työntekijöitä ottamasta sellaisia askelia. Työläisjoukkojen keskuudessa ei ole sellaista otzovismia, joka olisi muotoutunut *itsenäiseksi virtaukseksi.* Otzovistien itsenäistymisyrietykset, yritykset puhua asiat loppuun saakka vievät kohtalokkaasti syndikalismiin ja anarkismiin. Näiden viimeksi mainittujen virtausten vähänkin johdonmukaiset kannattajat itse erottavat itsensä sekä ryhmästä että puolueesta. Olisi typerää laskea näihin kuuluviksi niitä ehkenpä hyvinkin lukuisia *työläisryhmiä*, joilla on otzovistisia *mielialoja.* Tämän lajin otzovismi on etupäässä sen tulosta, ettei tunneta duumaryhmän toimintaa. Sopivin taistelukeino *tällaista* otzovismia vastaan on se, että työläisille tehdään laajasti ja täydellisesti selkoa tuon ryhmän toiminnasta, tämä toisaalta, ja toisaalta se, että työläisille annetaan mahdollisuudet olla yhteydessä edustajaryhmään ja vaikuttaa siihen. Otzovistisen mielialan tuntuva heikentämistä varten Pietarissa esimerkiksi osoittautui riittäväksi se, että toverit Duuman edustajat pitivät useita keskustelutilaisuuksia pietarilaisten työläisten kanssa. Kaikki ponnistukset on näin muodoin kohdistettava siihen, että voitaisiin välttää *järjestöllistä kahtiajakaantumista* otzovistien kanssa. Vähänkään sitkeä ja johdonmukainen *aatteellinen* taistelu otzovismia ja sille sukua olevaa syndikalismia vastaan tekee tuota pikaa kaikki puheet järjestöllisestä kahtiajakaantumisesta aivan turhiksi ja pahimmassa tapauksessa johtaa siihen, että otzovistit *eroavat* yksilöinä ja ryhmänä bolshevistisesta ryhmästä ja puolueesta.

Juuri näin oli asian laita muun muassa „Proletarin” laajennetun toimituskunnan neuvottelukokouksessakin. Toveri Maksimovin ultimatismi osoittautui täysin sovittamattomaksi bolshevismien kannan kanssa, jonka neuvottelukokous vielä kerran määritteli. Sen jälkeen, kun tärkeimmät periaatteelliset päätöslauselmat oli jo hyväksytty, hän

ilmoitti pitävänsä niitä laittomina siitä huolimatta, vaikka ne oli hyväksytty kymmenellä äänellä kahta vastaan ja eräät yhtä (Maksimovin) ääntä vastaan yhden pidättyessä äänestyksestä (esimerkiksi päätöslauselma „Otzovismista ja ultimatismista” kokonaisuudessaan). Silloin neuvottelukokous hyväksyi päätöslauselman, että se kieltäytyy kantamasta mitään vastuuta toveri Maksimovin poliittisista edesottamuksista. Asia on selvä: koska toveri Maksimov hylkää jyrkästi kaikki periaatteelliset päätöslauselmat, jotka neuvottelukokous hyväksyi niin suurella äänten enemmistöllä, niin hänen on ymmärrettävä, ettei hänen ja neuvottelukokouksen välillä ole sitä *yksimielisyyttä*, joka on alkeellisin ehto *puolueen sisäisen ryhmän* olemassaololle. Mutta toveri Maksimov ei pysähtynyt siihen: hän sanoi jyrkästi, ettei hän aio ainoastaan olla toteuttamatta näitä päätöslauselmia elämässä, vaan *ettei hän tule myöskään alistumaan niihin*. Neuvottelukokouksen oli pakko kieltäytyä ottamasta itselleen mitään vastuuta toveri Maksimovin poliittisesta toiminnasta, mutta kuitenkin se ilmoitti samalla (ks. Pietarin edustajan M. T:n¹²⁵ ja muiden ilmoitusta), „ettei tässä ole kysymys ryhmän kahtiajakaantumisesta, vaan toveri Maksimovin erkanemisesta „Proletarin” laajennetun toimituskunnan kokoonpanosta” *.

Katsomme tarpeelliseksi kiinnittää tovereiden täyden huomion myös neuvottelukokouksen seuraaviin päätöslauselmiin: „Bolshevikkien tehtävät puolueessa” ja „Suhteesta duumatoimintaan puolueityön muiden alojen ohella”. Tässä on tärkeätä ymmärtää oikein se, miten asetetaan kysymys bolshevikkien „puoluelinjasta” ja suhtautumisesta yleensä legaaliin mahdollisuuksiin sekä muun muassa Duuman puhujalavan käyttämiseen.

Ensivuoroisena tehtävänäme on VSDTP:n säilyttäminen ja lujittaminen. Tämän suuren tehtävän täyttämässä sellaisenaan on eräs varsin tärkeä momentti: se on taistelu

* Toveri Marat niin ikään ilmoitti, että hän ei tule *toteuttamaan* neuvottelukokouksen päätöslauselmia elämässä, mutta hän *alistuu niihin*. Erikoisilmoituksessaan taas tov. Marat teki sen varauksen, että tunnustaessaan välttämättömäksi toverillisen aatteellisen taistelun otzovismia vastaan hän ei tunnusta järjestöllistä taistelua sitä vastaan eikä bolshevistisen ryhmän kahtiajakamista. Mitä tulee yleensä kysymykseen *järjestöllisestä* hajaantumisesta, niin kuten neuvottelukokouksen päätöslauselmasta: „Puoluekoulusta, jota järjestetään julkomailla N. N:ssä”¹²⁶, näkyy, kahtiajakaantumisen ovat tässä tapauksessa panneet alulle otzovistit ja jualanrakentamisen¹²⁷ kannattajat, sillä tämä koulu on epäilemättä yritys luoda uuden ryhmän uusi *aatteellinen ja organisatorinen keskus*.

kummankin suuntavivahteen *likvidaattoruutta* vastaan — oikeistolikvidaattoruutta ja vasemmistolikvidaattoruutta vastaan. Oikeistolikvidaattorit sanovat, ettei illegaalista VSDTP:ta tarvita, että sosialidemokraattisen toiminnan pitää keskittyä yksinomaan tai miltei yksinomaan legaalisten mahdollisuuksien ympärille. Vasemmistolikvidaattorit vääntävät asian nurinpäin: puoluetoiminnassa he eivät tunnusta mitään legaalisia mahdollisuuksia, illegaalisuus hinnalla millä hyvänsä — se on heille kaikki kaikessa. Kummatkin ovat suunnilleen saman veroisia VSDTP:n likvidaattoreita, sillä tässä nykytilanteessa, jonka historia on meille sanellut, ei mikään „VSDTP:n säilyttäminen ja lujittaminen” ole ajateltavissa muuten kuin siten, että legaalinen ja illegaalinen toiminta *yhdistetään* suunnitelmallisesti ja tarkoituksenmukaisesti toisiinsa. Oikeistolikvidaattoruus, kuten tiedetään, raivoaa erittäin voimakkaana menshevistisessä ryhmässä ja osaksi Bundissa. Mutta viime aikana on menshevikkien keskuudessa havaittavissa merkittävä ilmiö — palaaminen puoluekantaisuuteen, jota ei voida olla tervehtimättä: (menshevikkien) „ryhmän vähemmistö”¹²⁸, — kuten neuvottelukokouksen päätöslauselmassa sanotaan, — „koettuaan loppuun saakka likvidaattoruuden tien, korottaa jo protestoivan äänensä tätä tietä vastaan ja etsii jälleen puoluepohjaa toiminnalleen” *.

Minkälaiset ovat bolshevikkien tehtävät tähän toistaiseksi vähäiseen menshevikkien osaan nähden, joka käy taistelua oikeistolikvidaattoruutta vastaan? Bolshevikkien täytyy epäilemättä pyrkiä lähentymään puoluemiesten tätä osaa — marxilaista ja puoluekantaista osaa. Tässä ei missään tapauksessa ole puhe niiden taktillisten erimielisyyksien likvidoimisesta, joita meillä on menshevikkien kanssa. Me käymme ja tulemme vastedeskin käymään mitä päättäväsintä taistelua menshevistisiä vallankumouksellisen sosialidemokratian linjalta poikkeamia vastaan. On itsestään selvää, ettei kysymys ole missään tapauksessa mistään bolshevistisen ryhmän sulautumisesta puolueeseen. Bolshevikit ovat jo tehneet hyvin paljon puolueasemien

---

* „Golos Sotsial-Demokration” „toimituksessa tapahtuneella hajaantumisella” päätöslauselmassa tarkoitetaan тов. Plehanovin eroamista tästä toimituksesta, eroamista, johon Plehanovin, hänen oman lausuntonsa mukaan, oli pakko turvautua juuri „Golos Sotsial-Demokration” toimituksen likvidaattorimaisten tendenssien takia.

valtaamiseksi, mutta paljon tämän suuntaista työtä on vielä edessä. Bolshevistisen ryhmän pitää edelleenkin pysyä puolueen määrätynä aatteellisena virtauksena. Mutta on painettava lujasti mieleen eräs asia: vastuu VSDTP:n „säilyttämisestä ja lujittamisesta”, josta neuvottelukokouksen päätöslauselmassa puhutaan, lankeaa nyt pääasiallisesti, ellei yksinomaisesti bolshevistiselle ryhmälle. Kaiken tahi miltei kaiken nykyään käynnissä olevan *puoluetyön* — varsinkin paikallisjärjestöissä — suorittavat bolshevikit. Ja heille, puoluekantaisuuden lujille ja johdonmukaisille puolustajille, lankeaa nyt tärkeämerkityksellinen tehtävä — saada *puolueen rakennustyöhön* mukaan kaikki siihen kelvolliset ainekset. Ja nyt, tänä raskaana ajankohtana, olisi totta tosiaan suorastaan rikos meidän taholtamme, ellemme ojentaisi kättä muihin ryhmiin kuuluville puoluemiehille, jotka esiintyvät marxilaisuuden ja puoluekantaisuuden puolesta — likvidaattoruutta vastaan.

Tämän asenteen tunnusti neuvottelukokouksen suuri enemmistö ja muiden muassa kaikki paikallisjärjestöjä edustaneet bolshevikkien edustajat. Oppositio horjui, tohtimatta ottaa mitään määrättyä kantaa sen enempää meidän puolesta kuin meitä vastaanakaan. Mutta silti juuri tämän linjan takia toveri Maksimov moitti neuvottelukokousta „bolshevismien kavaltamisesta”, siirtymisestä menshevistiselle katsantokannalle j.n.e. Vastasimme siihen vain: sano-kaa se pikemmin avoimesti lehdistössä, koko puolueen ja koko bolshevistisen ryhmän edessä, silloin me saamme mahdollisuuden vielä kerran paljastaa teidän „vallankumouksellisuutenne” todellisen olemuksen ja teidän harjoittamanne bolshevismien „varjelemisen” todellisen luonteen.

Kehotamme tovereita kiinnittämään huomiota neuvottelukokouksen päätöslauselmaan „Suhtautumisesta duumatointaan j.n.e.”. Edellä jo osoitimme, miten kiinteästi kysymys „legaalisisista mahdollisuuksista” liittyy eri vivah-teina esiintyvään likvidaattoruuteen. Taistelu vasemmistolikvidaattoruutta vastaan on nyt yhtä välttämätöntä kuin taistelu oikeistolikvidaattoruuttakin vastaan. Parlamenttikretinismi, jonka mukaan puolueen koko organisaatiotyön pitää rajoittua vain työläisten ryhmittämiseen „legaalisten mahdollisuuksien” ympärille, muun muassa

duumatoiminnan ympärille, on vallankumoukselliselle sosialidemokratialle yhtä vastenmielistä kuin otzovismikin, joka ei ymmärrä, mitä legaaliset mahdollisuudet merkitsevät *puolueelle, puolueen eduille*. Neuvottelukokouksen päätöslauselmissa on legaalisten mahdollisuuksien käyttäminen *puolueen hyväksi* tunnustettu äärettömän tärkeäksi tehtäväksi. Mutta näissä päätöslauselmissa ei ole ainoatakaan kohtaa, jossa legaalaisia mahdollisuuksia ja niiden käyttämistä tarkasteltaisiin tärkeänä itsekohteisena tarkoituseränä. Ne on kaikissa kohdissa *yhdistetty* kiinteästi illegaalisen toiminnan tehtäviin ja menettelytapoihin. Ja tämä *yhteys* ansaitsee tätä nykyä erikoista huomiota. Eräitä *käytännöllisiä* ohjeita siihen nähden on annettu itse päätöslauselmassa. Mutta ne ovat vain *ohjeita*. Yleensä sanoen nykyään ei pidä puhua niinkään paljon siitä, nimenomaan minkälainen sija „legaalisilla mahdollisuuksilla” on *puolue*-toiminnan muiden alojen ohella, vaan siitä, *miten* olemassa olevia „legaalaisia mahdollisuuksia” voitaisiin käyttää niin, että niistä olisi mahdollisimman suurta hyötyä puolueelle. Maanalaisen toiminnan monien pitkien vuosien kuluessa puolue on hankkinut tavattoman suuren kokemuksen illegaalisen työn alalla. Samaa ei voida sanoa toisesta alasta — legaalisten mahdollisuuksien käyttämisestä. Siinä suhteessa puolue ja *bolshevikit muun muassa* eivät ole tehneet työtä riittävästi. Tämän alan käyttämiseen tulee nyt kohdistaa enemmän huomiota ja ponnistuksia ja olla siinä aloitteellisempia kuin tähän saakka. Pitää *opetella* käyttämään legaalaisia mahdollisuuksia ja opetella yhtä sitkeästi *kuin* olemme opetelleet ja yhä opettelemme illegaalisen toiminnan menetelmien käyttämistä. Neuvottelukokous juuri kehottaakin kaikkia, joille VSDTP:n edut ovat kalliita, tekemään tällaista *sitkeää työtä* legaalisten mahdollisuuksien käyttämiseksi puolueen hyväksi.

Suhteemme illegaaliseen puolueetyöhön pysyy edelleen muuttumattomana ja niin sen tietysti pitääkin pysyä. VSDTP:n säilyttäminen ja lujittaminen on se perustehtävä, jolle kaikki muu on alistettava. Vasta sitten, kun se on saatu lujitetuksi, me voimme käyttää noita legaalisiakin mahdollisuuksia puolueen etujen mukaisesti. Meidän on kiinnitettävä mitä suurin huomio niihin työläisryhmiin, joita teollisuuskeskuksissa muodostuu ja joiden käsiin

puoluetyön yleisen johdon pitää siirtyä — niin kuin se vähitellen jo siirtyykin. Kaikkien uurastustemme tarkoituksena toimintamme kaikilla aloilla täytyy olla se, että näistä ryhmistä syntyisi todella puoluekantaisia sosialidemokraattisia kaadereita. Vain tällä pohjalla VSDTP:n säilyttäminen ja lujittaminen käy todella mahdolliseksi.

*„Proletari” lehden
46. numeron Liite,
heinäkuun 3 (16) pnä 1909*

*Julkaistaan Liitteen
tekstin mukaan*

PUHE
BOLSHEVIKKIEN TEHTÄVISTÄ PUOLUEESSA
KESÄKUUN 11 (24) pnä

Pidän tarpeettomana vastata sadannen ja tuhannennen kerran tov. Maksimoville itse asian olemuksesta, s.o. toistaa sitä, että erkaantuessaan meistä hän luo irvikuvallisten bolshevikkien eli jumalallisten otzovistien ryhmää. Kaikki se on „*Proletarissa*” jo sanottu, painettu, sitä on märehditty ja korostettu. Ja siksi sanon vain: sanokaa *painetussa sanassa* se, mitä te puhutte täällä neljän seinän sisällä,— silloin ja vain silloin meillä alkaa aatteellinen taistelu sen sopimattoman sättimisen asemesta, jota täällä harjoitetaan jo neljättä päivää. Sanokaa *painetussa sanassa*, että me olemme „uusbolshevikkeja”, „uusproletaarilaisia” „uuden „Iskran” mielessä”, s.o. tosiasiallisesti menshevikkejä, että me olemme „ottaneet kaksi askelta taaksepäin”, että me „hävitämme Venäjän vallankumouksen kalleinta perintöä — bolshevismia”, sanokaa *painetussa sanassa* nämä asiat, jotka olen kirjoittanut muistiin puheestanne, ja silloin me näytämme lukijakunnalle yhä uudelleen, että juuri te olette irvikuvallisen bolshevikin tyyppikuva. Sanokaa *painetussa sanassa*, että me — lainaan taaskin teidän sanojanne — „uuden nousun tullen kuolemme poliittisesti, jos pysymme Plehanovin vankeina”, että me „voitamme siinä tapauksessa, jos taantumus on pitkäaikaista”, sanokaa tämä *painetussa sanassa*, ja me annamme vielä kerran puolueelle hyödyllisen selityksen siitä, mikä ero on bolshevismiin ja „jumalallisen otzovismiin” välillä. Mutta koska te kieltäyditte (suoranaisista haasteistamme huolimatta, joita olemme esittäneet vuoden 1908 *elokuusta alkaen*, jolloin teitä virallisesti, toimituksen kokouksessa kehoitettiin julkaisemaan kirjanen ja esittämään kirjassessa

katsomuksenne), koska te kieltäydytte taistelemasta *avoimesti* ja jatkatte sisäistä rettelöintiä, niin meidän *on saatava* teidät esiintymään avoimesti, sitä tietä, että suoras-taan *erotamme* teidät ryhmästämmme (emme puolueesta, vaan ryhmästä), erotamme sitä varten, jotta voisimme käydä aatteellista taistelua, joka opettaa puolueelle paljon.

*Julkaistu ensi kerran v. 1934 kirjassa
„„Proletarin” laajennetun toimitus-
kunnan neuvottelukokouksen
pöytäkirjat”*

*Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan*

Лекция:

И связан с развитием в 19-ом и в 1900-х
 мои рас сматривать м. Макс-бу но существу
 м. е. и в 1900-х, что он создает, сматривая от
 нас, франко-каррикатурных бек и
 борющихся с французом. Не это в Проб.
 где скажем, канерадо, расфелам, мод-
 берниро. И в вопросе Гюбена: скафур
 паразитно мо, что что в вопросе Гюбена в
 резорек сфтан, — тогда и Гюбена Гюбена
 Гюбена кедодройной кереграми, которая
 царю адва 4. в. дева, кыриче иа кыриче
 Гюбена. Скафур паразитно, что сего, кедо-
 бандевики, кенуполитичеки в "сущест
 новой деки" м. е. в существу мекс,
 что сего сфталу два шара кажа", что сего
 "разрешаем драматичеки катки
 ружной публицики — бобембам", скафур
паразитно что вави, Гюбена сего и
 вави-рвви, и сего покажем кыриче
 сего и сего пар, что вави катки
 вави под Гюбена катки паразитно бек. Скафур
паразитно, что сего — сего кыриче
 вави слова — кыриче кыриче
 существу, бек вави у Гюбена, в сущест
 новой катки", что сего "кыриче в сущест
 Гюбена реакция", скафур что паразитно,
 что сего катки сего пар кыриче два
 катки кыриче кыриче кыриче бек.

Ensimmäinen sivu
V. I. Leninin käsikirjoituksesta
„Puhe bolshevikkien tehtävistä
puolueessa”
Kesäkuun 11 (24) pnä.— V. 1909
Pienennetty

PUHE JA PÄÄTÖSLAUSELMAEHDOTUS
BOLSHEVIKKIEN TEHTÄVISTÄ DUUMATOIMINNAN SUHTEEN

Keskustelumme lähenee loppuaan, mutta mielestäni ei sen tuloksia tarvitse erikoisesti varmentaa päätöslauselmalla, sillä sen suhteen pitää olla varovaisia. Kysymyshän oli asian molemminpuolisesta selvittelystä. Vastaukseksi Vlasoville¹²⁹ legaalisten mahdollisuuksien käyttämisestä luen päätöslauselmaehdotuksen:

„Bolshevistinen Keskus päättää: bolshevikkien ryhmän, toteuttaakseen *käytännössä* — ja toteuttaakseen nimenomaan *vallankumouksellis*-sosialidemokraattisessa hengessä ja sen suuntaan — ne kaikkien „legaalisten mahdollisuuksien”, yleensä kaikkien työväenluokan legaalisten ja puolilegaalisten järjestöjen ja erikoisesti Duuman puhujalavan hyväksikäyttämisen tarkoituksperät, jotka kaikki bolshevikit ovat nykyään tunnustaneet,— toteuttaakseen ne ryhmän on asetettava ehdottomasti ja selvästi päämääräkseen ja saatava hinnalla millä hyvänsä aikaan se, että luodaan kokeineiden, alalleen erikoistuneiden ja erikoisiin *legaalisiin* asemiinsa (ammattiliitot; klubit; Duuman valiokunnat j.n.e. j.n.e.) vankasti lujittuneiden bolshevikkien kantajoukko”.

Vlasov sanoi tämän koskevan johtohenkilöitä. Se ei ole totta. Asianlaita on siten, että bolshevikkirymässämme on laajalle levinnyt mielipide, ettei sellaisia spesialisteja tarvita. Meillä on voimia vähän: niitä on käytettävä ja sijoitettava legaalisiin toimiin ja annettava niiden toimeksi hoitaa näitä tehtäviä puoluryhmän nimessä. Kun me puhumme puoluesolujen luomisesta, niin se on osattava myös tehdä. Olen hahmotellut seuraavanlaisen päätöslauselman lentolehtisten avulla suoritettavasta agitaatiosta:

„Käsiteltyään kysymyksen bolshevikkien tehtävistä duumatoiminnan alalla Bolshevistinen Keskus päättää: kiinnittää

kaikkien paikallisjärjestöjen huomion lentolehtisten avulla tehtävän agitaation tärkeyteen (painettujen paikallis- ja aluelehtien ohella), minkä välityksellä joukkojen keskuuteen levitetään tietoja sosialidemokraattien duumatoiminnasta ja suunnataan tätä työtä. Tällaisten lentolehtisten aiheina voisivat olla viittaukset niihin kysymyksiin, joita olisi valaistava Duuman puhujalavalta, yhteenvetojen tekeminen sosialidemokraattien toiminnasta Duumassa ja puolueitten ryhmytyksestä, näistä kysymyksistä pidettävien propagandapuheiden konseptit, Duumassa pidettyjen erittäin tärkeiden sosialidemokraattisten puheiden poliittisen merkityksen analysoiminen, maininnat niistä vajanaisuuksista tai epätarkkuuksista, joita sosialidemokraattien duumapuheissa on ollut, ja vihdoin — otteet heidän puheistaan ja niistä seuraavat propagandan ja agitaation kannalta tärkeät käytännölliset johtopäätelmät j.n.e. j.n.e”.

Ja niin ikään hahmottelin päätöslauselmamuotoon ne pykälät, jotka koskevat kysymystä suhteesta duumatoimintaan ja joista oli puhe yksityisluontoisessa kokouksessa ¹³⁰:

„II. Duuman vallankumouksellis-sosialidemokraattisen ja sen reformistisen (tai laajemmin sanoen: opportunistisen) hyväksikäyttämisen välinen ero on luonnehdittavissa seuraavilla viitteillä, joita ei tarvitse pitää täydellisinä.

Duuman sosialidemokraattisen ryhmän niin sanoaksemme ulkoisten suhteiden kannalta Duuman vallankumouksellis-sosialidemokraattinen käyttäminen eroaa sen opportunistisesta käyttämisestä seuraavassa suhteessa: on taisteltava jokaisessa porvarillisessa yhteiskunnassa (ja erikoisesti Venäjällä taantumuksen kaudella) luonnollista edustajain ja heitä useinkin ympäröivän porvarillisen intelligenssin pyrkimystä vastaan ylentää parlamenttitoiminta joksikin itsekeskeiseksi ja perusluontoiseksi pääasiaksi. Muun muassa on suunnattava kaikki uurastukset siihen, että duumaryhmä tekisi todellisuudessa omaa työtään — yhtä niistä tehtävistä, jotka on alistettu koko työväenliikkeelle, sekä siihen, että duumaryhmä olisi vakinaisesti yhteydessä puolueeseen, ei eristäytyisi siitä, vaan veisi läpi puolueen katsomuksia, toteuttaisi puolueen edustajakokousten ja puolueen keskuslaitosten ohjeita.

Edustajaryhmän sisäisen toiminnan kannalta on pidettävä silmällä seuraavaa: sosialidemokraattisen parlamenttiryhmän toiminnan tarkoitusperä eroaa periaatteelli-

sesti *kaikkien* muiden poliittisten puolueiden toiminnan tarkoituksperästä. Proletaarinen puolue ei pyri tekemään sopimuksia eikä hieromaan kauppoja vallanpitäjien kanssa, se ei pyri harjoittamaan vastavallankumouksen maaorjuudellis-porvarillisen diktatuurikomennon toivotonta parsimista, vaan kehittämään kaikin keinoin työväenjoukkojen luokkatietoisuutta, sosialistista ajattelun selkeyttä, vallankumouksellista päättäväisyyttä ja kaikinpuolista järjestyneisyyttä. Jokainen askel edustajaryhmän toiminnassa on alistettava palvelemaan tätä periaatteellista tarkoituserää. Sen vuoksi on kiinnitettävä enemmän huomiota sosialistisen vallankumouksen tehtävien puolustamiseen Duuman puhujalavalta. Ponnistelut tulee kohdistaa siihen suuntaan, että Duuman puhujalavalta kuuluisi useammin puheita, jotka propagoivat sosialismin ja nimenomaan tieteellisen sosialismin peruskäsitteitä ja tarkoituseriä. Ja edelleen, jatkuvan porvarillis-demokraattisen vallankumouksen tilanteessa on erittäin tärkeätä, että duumaryhmä kävisi järjestelmällistä taistelua „vapausliikettä” vastaan tähdättyjen vastavallankumouksellisten hyökkäilyjen tulvaa vastaan, taistelisi sitä (sekä suoranaisten taantumuksellisten että liberaalien, erikoisesti kadettien) laajaa virtausta vastaan, jonka tarkoituksena on vallankumouksen tuomitseminen, itse vallankumouksen, sen päämäärien ja menetelmien j.n.e. halventaminen. Duuman sosialidemokraattisen ryhmän on kannettava korkealla vallankumouksen lippua, etumaisen luokan — Venäjän porvarillis-demokraattisen vallankumouksen johtajan lippua.

Edelleen on mainittava, että sosialidemokraattisen duumaryhmän erittäin tärkeänä tehtävänä nykyisellä ajankohdalla on osallistua tarmokkaasti kaikkien työväenlainsäädäntöä koskevien kysymyksien käsittelyyn. Ryhmän on käytettävä hyväksi Länsi-Euroopan sosialidemokraattien runsasta parlamenttikokemusta, mutta erikoisesti varottava toimintansa opportunistista vääristelyä tällä alalla. Ryhmän ei pidä tyypistää tunnuksiaan eikä puolueemme minimiohjelman vaatimuksia, vaan sen pitää laatia ja esittää omia sosialidemokraattisia lakiehdotuksiaan (sekä korjauksia hallituksen ja muiden puolueiden lakiehdotuksiin) paljastaakseen joukoille sosialireformismin tekopyhyyden ja valheellisyyden, vetääkseen joukot mukaan itsenäiseen taloudelliseen ja poliittiseen joukkotaisteluun, joka yksin vain pystyy

antamaan työläisille todellisia saavutuksia tahi tekemään tämän nykyisen järjestelmän pohjalla saatavat puolinaiset ja tekopyhät „reformit” eteenpäin kulkevan työväenliikkeen tukikohdiksi proletariaatin täydelliseen holhouksesta vapautumiseen johtavalla tiellä.

Samanlainen kanta on sosialidemokraattisen duumaryhmän ja koko sosialidemokraattipuolueen otettava sosialidemokratian sisällä olevan reformismien suhteen, joka on opportunististen horjuntojen viimeisin tuote.

Ja lopuksi Duuman vallankumouksellis-sosialidemokraattisen hyväksikäyttämisen pitää erota sen opportunistisesta käyttämisestä siinä, että sosialidemokraattisen ryhmän ja puolueen velvollisuutena on selittää kaikin puolin joukoille kaikkien porvarillisten poliittisten puolueiden luokkaluonnetta, niiden ei pidä rajoittua hallituksen ja suoranaisten taantumuksellisten kimppuun hyökkäilemiseen, vaan niiden tulee paljastaa myös niin liberalismien vastavallankumouksellisuus kuin pikkuporvarillisten talonpoikaisdemokratienkin horjunta”.

*Kirjoitettu kesäkuun
12—18 (25—26) pnä 1909*

*Julkaistu ensi kerran v. 1934 kirjassa
„Proletarin” laajennetun toimitus-
kunnan neuvottelukokouksen
pöytäkirjat”*

*Puhe julkaistaan kirjan tekstin
mukaan; päätöslauselmaehdotus
käsi kirjoituksen mukaan*

„PROLETARIN” LAAJENNETUN TOIMITUSKUNNAN
NEUVOTTELUKOKOUKSEN PÄÄTÖSLAUSELMAT

1

OTZOVISMISTA JA ULTIMATISMISTA

Bulyginin Duuman ja I Valtakunnanduuman boikotoinin tunnuksella, jonka asetti puolueemme vallankumouksellinen siipi, oli siihen aikaan suuri vallankumouksellinen merkitys ja se sai mukaansa työväenluokan kaikki aktiivisimmat ja vallankumouksellisimmat kerrokset.

Suurten joukkojen välittömän vallankumoustaistelun tilalle tuli kohta sen jälkeen raskas vastavallankumouksen kausi; sosialidemokraattien oli sovellettava vallankumouksellista taktiikkaansa tähän uuteen poliittiseen tilanteeseen, ja siinä yhteydessä erääksi tärkeimmäksi tehtäväksi tuli Duuman julkisen puhujalavan käyttäminen sosialidemokraattisen agitaation ja organisaation auttamistarkoituksessa.

Osa välittömään vallankumoustaisteluun osallistuneista työläisistä ei kuitenkaan kyennyt tässä nopeassa tapahtumien käänteessä siirtymään heti vallankumouksellis-sosialidemokraattisen taktiikan käyttämiseen uusissa vastavallankumouksen oloissa, vaan pysähtyi yksinkertaisesti toistamaan tunnuksia, jotka avoimen kansalais sodan kaudella *olivat olleet* vallankumouksellisia, mutta jotka nyt, sellaisinaan toistettuina, olivat omiaan pidättämään uusissa taisteluoloissa tapahtuvaa proletariaatin yhteenliittymisprosessia.

Toisaalta tämän raskaan murroksen pohjalla, vallankumoustaistelun laskun ilmapiirissä, kun yksinpä osa työläisistäkin joutui apatian ja hämmingin valtaan, kaudella, jolloin työväenjärjestöt hävitettiin eivätkä ne olleet kyllin lujia vastustaakseen rappeuttavia vaikutteita, — työväenluokan erään osan keskuudessa syntyi välinpitämättömyyttä

yleensä poliittista taistelua kohtaan ja erikoisen voimakasta välinpitämättömyyttä sosialidemokratian duumatoimintaa kohtaan.

Proletariaatin näiden kerrosten keskuudessa saattoivat tällaisissa oloissa saada tilapäistä menestystä niin sanotut otzovismi ja ultimatismi.

III Duuman työ, Duuman, joka tekee avoimesti pilkkaa työläisten tarpeista, on omiaan voimistamaan otzovistisia mielialoja näiden samojen työläiskerrosten keskuudessa, jotka riittämättömän sosialidemokraattisen kasvatuksensa takia eivät vielä kykene ymmärtämään sitä seikkaa, että tämä sama III Duuman toiminta tarjoaa sosialidemokraateille mahdollisuuden käyttää vallankumouksellisella tavalla hyväksi tätä riistävien luokkien edustuslaitosta selvittääkseen laajoille kansankerroksille itsevaltiuden ja kaikkien vastavallankumouksellisten voimien todellisen luonteen sekä vallankumoustaistelun välttämättömyyden.

Otzovistisia mielialoja tämän työläisosan keskuudessa ovat pitäneet sen lisäksi yllä ne erittäin pahat virheet, joita Duuman sosialidemokraattinen ryhmä on tehnyt, varsinkin ensimmäisen toimintavuotensa aikana.

Tunnustaen, että tällä otzovistisella mielialalla on kielteinen merkitys työväenluokan sosialistisessa ja vallankumouksellisessa kasvatuksessa, bolshevistinen ryhmä pitää välttämättömänä:

a) *näihin työläiskerroksiin nähdessä* — tehdä pitkälistia sosialidemokraattista kasvatusta ja järjestämistyötä, selittää järjestelmällisesti ja sitkeästi otzovismin ja ultimatismin poliittista hedelmättömyyttä, sosialidemokraattisen parlamentarismien todellista merkitystä ja sitä, mikä merkitys Duuman puhujalavalla on sosialidemokratialle vastavallankumouksen kaudella;

b) *sosialidemokraattiseen duumaryhmään ja yleensä duumatoimintaan nähden* — kiinteän yhteyden aikaansaamista duumaryhmän ja eturivin työläisten välillä, kaikkinaisen avun antamista ryhmälle sekä sen järjestettyä valvontaa ja painostusta koko puolueen taholta, muun muassa myös sen virheiden avoimen selittämisen tietä, sitä, että puolue tosiasiallisesti johtaa edustajaryhmän, puolueen elimen, toimintaa ja bolshevikit yleensä toteuttavat elämässä viimeksi pidetyn yleisen puoluekonferenssin päätöksiä tästä asiasta, sillä vain työläispiirien huomion voimistuminen

sosialidemokraattien duumaryhmän toimintaa kohtaan ja niiden järjestetty osallistuminen sosialidemokraattien duumatoimintaan kykenee käytännössä oikaisemaan duumaryhmämme taktiikan;

c) *puolueen oikeistosiipeen nähden*, joka vetää duumaryhmää puoluevastaiselle tielle ja siten irrottaa sitä työväen etujoukosta,— järjestelmällistä ja leppymätöntä taistelua ja tämän puolueelle turmiollisen taktiikan paljastamista.

* * *

Porvarillis-demokraattisen vallankumouksen kulussa puolueeseemme on yhtynyt joukko sellaisia aineksia, joita ei ole vetänyt puoleensa puolueemme puhtaasti proletaarinen ohjelma, vaan pääasiallisesti sen jyrkkä ja tarmokas taistelu demokratian puolesta, ja jotka ovat ottaneet omikseen proletaarisen puolueen vallankumouksellisdemokraattiset tunnukset irrallisina siitä yleisestä taistelusta, jota sosialistinen proletariaatti kokonaisuudessaan käy.

Tällaisia aineksia, joilla ei ole kyllin vakiintunutta proletaarista katsantokantaa, on joutunut meidän bolshevistisenkin ryhmämme riveihin. Raskaina aikoina nämä ainekset paljastavat yhä selvemmin sen, etteivät ne ole sosialidemokraattisesti riittävän johdonmukaisia, ja jouduttuaan entistä jyrkempään ristiriitaan vallankumouksellis-sosialidemokraattisen taktiikan perusteiden kanssa ne ovat viimeksi kuluneen vuoden aikana luoneet virtausta, joka yrittää muotoilla otzovismia ja ultimatismia teoriaa, mutta käytännössä vain korottaa periaatteeksi valheelliset käsitykset sosialidemokraattisesta parlamentarismista ja sosialidemokraattien duumatoiminnasta sekä syventää näitä valheellisiä käsityksiä.

Nämä yritykset luoda otzovistisista mielialoista kokonainen otzovistisen politiikan järjestelmä johtavat teoriaan, joka itse asiassa ilmentää toisaalta poliittisen välinpitämättömyyden ideologiaa ja toisaalta anarkistisia harhailuja. Kaikesta vallankumouksellisesta fraseologiasta huolimatta otzovismia ja ultimatismia teoria on todellisuudessa huomattavalta osaltaan niiden perustuslaillisten illuusoiden nurjaa puolta, jotka rakentuvat sellaisiin

toiveisiin, että Valtakunnanduuma kykenee itse tyydyttämään niitä tai näitä kansan elintärkeitä vaatimuksia, ja itse asiassa se vaihtaa proletaarisen ideologian pikkuporvarillisiin pyrkimyksiin.

Yhtä suurta vahinkoa kuin avoin otzovismikin sosialidemokraattiselle toiminnalle tuottaa myös niin sanottu ultimatismi (s.o. virtaus, joka periaatteessa kieltäytyy kolmannen Duuman puhujalavan käyttämisestä tahi koettaa käytännöllisillä näkökohdilla puolustella sitä, että se kieltäytyy täyttämästä tätä velvollisuuttaan, ja pyrkiessään sosialidemokraattisen duumaryhmän poiskutumiseen korvaa duumaryhmän pitkällisen kasvattamis- ja ojentamistyön sillä, että esittää tälle viipymättä ultimaatumin). Poliittisesti ultimatismi ei tätä nykyä eroa millään tavalla otzovismista, vaan saa aikaan vain vieläkin suurempaa sekavuutta ja hajaannusta sen vuoksi, että sen otzovismi on luonteeltaan verhottua. Ne yritykset, joita ultimatismi tekee osoittaakseen, että sillä on välitön yhteys boikotismiin, jota ryhmämme harjoitti vallankumouksen vissillä ajankohdalla, vain väärentävät sen boikotin todellista sisältöä ja luonnetta, jota puolueemme valtava enemmistö aivan oikein sovellutti Bulyginin ja I Valtakunnanduumaan nähden. Kun ultimatismi ja otzovismi yrittävät tehdä erillisistä edustuslaitosten boikotointitapauksista vallankumouksen jollakin vissillä ajankohdalla sen yhteenvedon, että boikottilinja on bolshevismmin taktiikan erikoinen tunnusmerkki, muun muassa vastavallankumouksenkin kaudella, niin ne osoittavat, että itse asiassa nämä virtaukset ovat menshevismmin nurja puoli, menshevismmin, joka saarnaa osallistumista poikkeuksetta kaikkiin edustuslaitoksiin riippumatta vallankumouksen kyseisestä kehitysvaiheesta, riippumatta siitä, onko olemassa vallankumouksellista nousua vai eikö sitä ole.

Kaikki yritykset, joita otzovismi ja ultimatismi ovat tähän asti tehneet teoriansa periaatteellisen perustelemisen hyväksi, ovat kiertämättä johtaneet vallankumouksellisen marxilaisuuden perusteiden kieltämiseen. Niiden viitoittama taktiikka johtaa kiertämättä täydelliseen eroon siitä kansainvälisen sosialidemokratian vasemmistosiiven taktiikasta, jota on sovellettu Venäjän nykyisiin oloihin, ja vie anarkistisiin poikkeamisiin.

Otzovismin—ultimatismien agitaatio on jo alkanut tuottaa ilmeistä vahinkoa työväenliikkeelle ja sosialidemokraattiselle toiminnalle. Jos sitä jatketaan edelleen, niin se voi muodostua uhkaksi puolueen yhtenäisyydelle, sillä tämä agitaatio on jo johtanut sellaisiin rujoihin ilmiöihin kuin otzovistien ja eserräin yhteenliittymiseen (Pietarissa), minkä tarkoituksena on kieltää apu puolueemme duumadustustolta, sekä eräisiin julkisiin esiintymisiin työläisten keskuudessa yhdessä ilmeisten syndikalistien kanssa.

Kaiken tämän vuoksi „Proletarin” laajennettu toimituskunta ilmoittaa, että bolshevismilla VSDTP:n määrättyä suuntana ei ole mitään yhteistä otzovismin ja ultimatismien kanssa ja että bolshevistisen ryhmän on käytävä mitä päätäväisintä taistelua näitä vallankumouksellisen marxilaisuuden tieltä poikkeamia vastaan.

2

BOLSHEVIKKIEN TEHTÄVÄT PUOLUEESSA

II Duuman hajottamisen jälkeen seuranneen vastavallankumouksen täydellisen voiton kaudella asiointi saneli koko puolue toiminnan tehtäväksi: taantumuksen ponnisteluista huolimatta ja proletaarisen luokkataistelun syvän laskun oloissa oli säilytettävä puolueorganisaatio, joka oli luotu proletaarisen taistelun korkeimman nousun vuosina,—s.o. säilytettävä järjestönä, joka tietoisesti seisoo ortodoksisen marxilaisuuden kannalla ja yhdistää kaikki „kansalliset” sosialidemokraattiset järjestöt tarkoituksenaan sosialidemokratian yhtenäisen vallankumouksellisen taktiikan toteuttaminen.

Tämän kaksivuotisen taistelun kulussa, jota on käyty puolueen ja puoluekantaisuuden puolesta, on käynyt täysin selväksi se, että toisaalta puolue on sanoutunut irti niistä aineksista, joita siihen ovat tuoneet porvarillis-demokraattisen vallankumouksen erikoiset olosuhteet, ja toisaalta se, että vallankumoukselliset sosialidemokraatit ovat liittyneet entistä lujemmin yhteen. Toisaalta on käynyt täysin selväksi se, keitä ovat ne entiset sosialidemokratian mukana-kulkijat, jotka puolueesta loitottuaan ovat keskittäneet koko

toimintansa erilaisiin legaalisiin järjestöihin (osuuskuntiin, ammattiyhdistyksiin, valistusseuroihin, duumaryhmän valiokuntiin), joissa he eivät ole vain olleet toteuttamatta puolueen politiikkaa, vaan päinvastoin ovat taistelleet puoluetta vastaan pyrkien irrottamaan nämä järjestöt puolueesta ja asettamaan ne sen vastakohtaksi. Tehdessään legaalisuudesta fetishin ja niistä ahtaista toimintamuodoista, joita työväenliikkeen tilapäinen lasku ja pirstoutuneisuus ovat pakottaneet käyttämään, periaatteen nämä ainekset — avoimesti esiintyvät puolueen likvidaattorit — ovat astuneet niin selvästi teoreettiseen ja taktilliseen revisionismin kannalle, että sen näkevät kaikki. Koko se historia, jonka aikana duumaryhmämme intelligenttineuvonantajat ovat tyrkyttäneet sille opportunistista toimintalinjaa, koko se taistelu, jota on käyty likvidaattorien ja puoluemiesten välillä legaalisten työväenjärjestöjen sisällä sekä neljän edustajakokouksen: kansanyliopistojen¹³¹, osuustoimintalaitosten¹³², naisten¹³³ sekä tehdaslääkärien¹³⁴ edustajakokouksen työläisryhmissä, on nyt täysin selvästi osoittanut ja todistanut sen, että organisatorisen likvidaattoruuden — puolueen laitoksia vastaan käytävän taistelun — ja marxilaista teoriaa sekä VSDTP:n ohjelman perusteita vastaan käytävän periaatteellisen taistelun välillä on mitä kiintein yhteys.

Toisaalta puolueen vasen siipi, jonka osaksi on langennut puolueen johtaminen tällä vastavallankumouksen täydellisen voiton kaudella, on teoreettisesti tunnustanut sellaisen taktiikan, jossa illegaalinen ja legaalinen puolue työ yhdistyvät tarkoituksenmukaisesti toisiinsa, ja se on toteuttanut tätä taktiikkaa käytännössä. Tähän kuuluu koko se puolue työ, jota on tehty duumaryhmään nähden, ja koko puolue työ legaalisisissa ja puolittain legaalisisissa proletaarisissa järjestöissä. Historian nykyisen ajankohdan omalaatuiset olosuhteet ovat nostaneet esiin juuri nämä työmuodot puolue työön perusmuotojen täydennykseksi sellaisina, joiden avulla illegaalinen puolue vaikuttaa laajempiin tai suppeampiin joukkoihin. Juuri näissä toimintamuodoissa puolue käytännöllisesti, itse teoissa törmää yhteen likvidaattoruuden kanssa ja antaa sille tuntevia iskuja. Tällä samalla pohjalla ovat käytännöllisesti lähentyneet ja lähentyvät toisiaan myös eri ryhmiin kuuluvat puoluekantaiset

sosialidemokraatit*. Ja lopuksi, näiden samojen kysymysten pohjalla, jotka koskevat puolueen taktiikkaa ja organisaatiota kolmannen Duuman kaudella vallitsevissa oloissa, bolshevistinen ryhmä sanoutuu avoimesti irti pseudovallankumouksellisista, epävakaisista, epämarxilaisista aineksista, jotka ovat niin sanotun „otzovismin” lipun alla nousseet puolue toiminnan uusia muotoja vastaan.

Nykyään, bolshevikkien perustehtäviä viitoittaessaan, „Proletarin” laajennettu toimituskunta toteaa:

1) että vastaisessa taistelussa puolueen ja puoluekantaisuuden puolesta bolshevistisen ryhmän, jonka pitää pysyä eturivin taistelijana puoluekantaisuuden puolesta ja puolueen vallankumouksellisen sosialidemokraattisen linjan puolesta, tulee tukea kaikin puolin ja toimeliaasti puolueen Keskuskomiteaa ja Pää-äänenkannattajaa. Vain koko puolueen keskuslaitokset voivat nykyisellä puoluevoimien uudelleenryhmityksen kaudella olla puoluelinjan arvovaltaisena ja voimakkaana edustajana, puoluelinjan, jonka pohjalla kaikki todella puoluekantaiset ja todella sosialidemokraattiset ainekset liittyisivät yhteen;

2) että puolueen menshevistisessä leirissä, samaan aikaan kun ryhmän virallinen äänenkannattaja „Golos Sotsial-Demokrata” on täydellisesti menshevikkilikvidaattorien vallassa, ryhmän vähemmistö, koettuaan loppuun saakka likvidaattoruuden tien, korottaa jo protestoivan äänensä tätä tietä vastaan ja etsii jälleen puoluepohjaa toiminnalleen (Pietarin „viipurinpuoleisten” menshevikkien kirje, menshevikkien hajaannus Moskovassa, hajaannus „Golos Sotsial-Demokratan” toimituksessa, vastaavanlainen jakautuminen Bundissa j.n.e.);

3) että tällaisissa oloissa bolshevikkien, jotka pysyvät edelleenkin puolueen yhteenliittyneenä etujoukkona, ei pidä ainoastaan jatkaa taistelua likvidaattoruutta ja kaikkia revisionismin lajeja vastaan, vaan myös lähentyä muiden ryhmien marxilaisiin ja puolueen kannalla oleviin aineksiin, niinkuin sen sanelee päämäärien yhteisyys VSD:n Työväenpuolueen säilyttämiseksi ja lujittamiseksi käytävässä taistelussa.

---

* Keskuskomiteassa on hyväksytty yksimielisesti päätöslauselmat ammattilistoista ja osuuskunnista sekä useita päätöksiä duumatyöstä. Viimeksi pidetyssä yleisvenäläisessä konferenssissa oli valtava enemmistö puoluelinjan kannalla. Pää-äänenkannattajan julkaisemisen antama kokemus, edellä mainittujen edustajakokousten työläisryhmät y.m.

AGITAATIO PUOLUEESTA IRRALLISEN
BOLSHEVISTISEN EDUSTAJAKOKOUKSEN
TAHI BOLSHEVISTISEN KONFERENSSIN PUOLESTA

Ottaen huomioon:— että bolshevistinen ryhmä on puolueyhtenäisyyden palauttamisen ajoista asti nostanut esiin ja yhdistänyt poliittisen linjansa kannattajia aina niiden kysymysten perusteella, jotka ovat jo tulleet yleisen väittelyn kohteeksi puolueessa, ja aina siten, että on käynyt aatteellista taistelua oman kantansa läpiviemiseksi näissä kysymyksissä koko puolueen mitassa — rinnakkaiset toimintaohjelmat ja väittelyt puoluesoluissa, puolueen yleisissä edustajakokouksissa;

— että vain tämä tie takaa sekä todella samoin ajattelevien yhteenliittymisen että kaikkien niiden ainesten saamisen ryhmän puolelle, jotka oikeastaan ovat sukua sille;

— että myös sitä varten, jotta voisimme toteuttaa peruspäämäärämme, vaikuttaa puolueeseen siinä mielessä, että siinä pääsisi lopullisesti voitolle vallankumouksellisen sosialidemokratian linja, bolshevikkien erottautuminen vain koko puolueen mitassa on ainoa oikea ja ainoa tarkoituksenmukainen tie;

— että jokin muu tie — erikoisten bolshevististen konferenssien ja edustajakokousten koollekutsumisen tie — johtaisi kiertämättä puolueen kahtiajakaantumiseen ylhäältä alas asti ja antaisi kuolettavan iskun sille ryhmälle, joka tekisi aloitteen tällaisessa VSD:n Työväenpuolueen kahtiajakamisessa;

Ottaen kaiken tämän huomioon „Proletarin” laajennettu toimituskunta päättää:

1) Varoittaa kaikkia kanssaan samoin ajattelevia harjoittamasta agitaatiota erikoisen bolshevistisen edustajakokouksen puolesta, sillä se olisi agitaatiota, joka objektiivisesti johtaisi puolueen jakaantumiseen ja saattaisi koitua ankaraksi iskuksi sille asemalle, minkä vallankumouksellinen sosialidemokratia on jo vallannut puolueessa.

2) Kutsua koolle bolshevikkien lähimmän konferenssin samaan aikaan seuraavan puoluekonferenssin kanssa, ja että koko ryhmän ylimpänä kokouksena on samoinajattelevien kokous lähimmässä puolueen edustajakokouksessa.

3) Sen vuoksi, kun päiväjärjestyksessä on puoluetta ja ryhmää kiinnostavia tärkeitä kysymyksiä, Keskuskomiteassa olevia bolshevikkeja on velvoitettu vaatimaan yleisen puoluekonferenssin koollekutsumisen mahdollista jouduttamista (määräaika 2—3 kuukautta) ja sitten puolueen edustajakokouksen koollekutsumisen jouduttamista.

4

PUOLUEKOULUSTA,
JOTA JÄRJESTETÄÄN ULKOMAILLA N. N:ssä

„Proletarin” laajennettu toimituskunta, käsiteltyään kysymyksen N. N:n koulusta, toteaa, että tämän koulun järjestäminen sen alkuunpanijain ryhmän toimesta (johon kuuluu muiden muassa eräs „Proletarin” laajennetun toimituskunnan jäsen, tov. Maksimov) on aivan alun perin tapahtunut „Proletarin” toimituksesta riippumatta ja sen yhteydessä on harjoitettu agitaatiota toimitusta vastaan. Alkuunpanijain ryhmän tähänastiset askelet näyttävät jo täysin selvästi sen, että tämän koulun varjolla luodaan uutta bolshevikeista erkaantuvan ryhmän keskusta. Tämän koulun alkuunpanijat, syrjäyttäen yleiset keskuksset, ovat ryhtyneet kanssakäymiseen monien Venäjällä olevien komiteain kanssa, järjestäneet itsenäisen kassan ja varojen keräyksen, järjestelivät omaa asiamiehistöään eivätkä edes ilmoita siitä sen enempää „Proletarin” toimitukselle kuin koko puolueen keskuksellekaan.

Myöntäen sen, että nykyään, kun on puute kokeneista puoluetyöntekijöistä, tarkoituksenmukaisesti asetettu ja todellinen puoluekoulu, vaikka se sijaitsi ulkomaillakin, saattaisi vississä määrin auttaa paikallisia järjestöjä kunnollisten puoluetyöntekijäin kouluttamisessa työläisten keskuudesta, ja pitäen välttämättömänä tehdä omalta puoleltaan kaiken, minkä järjestömmme tila sallii tällaisen avun antamiseksi paikallisille järjestöille, — laajennettu toimituskunta toteaa, N. N:n koulun alkuunpanijain koko menettelytavan perusteella, että nämä aloitteentekijät eivät aja ryhmän yleisiä tarkoituksia, s.o. he eivät aja bolshevistisen ryhmän, puolueen aatteellisen virtauksen, tarkoituksia, vaan omia erikoisia, ryhmäkuntalaisia aatteellisia ja poliittisia tarkoituksiaan. „Proletarin” laajennettu toimituskunta toteaa, että niistä erimielisyyksistä, joita

ryhmässämme on ilmennyt kysymyksissä otzovismista, ultimatismista, suhteesta jumalanrakentamisen saarnaamiseen sekä yleensä kysymyksessä bolshevikkien tehtävistä puolueen sisällä, sekä siitä, että N. N:n koulun alkuunpanijoina ja järjestäjinä on yksinomaan otzovismin, ultimatismin ja jumalanrakentamisen edustajia,— on käynyt täysin selväksi tämän uuden keskuksen aatteellinen ja poliittinen olemus.

Kaiken tämän johdosta „Proletarin” laajennettu toimituskunta ilmoittaa, ettei bolshevistinen ryhmä voi ottaa kannettavakseen mitään vastuuta tästä koulusta.

5

TOVERI MAKSIMOVIN ERKAANTUMISESTA

Tunnustaen, että päiväjärjestyksen kaikkien kysymysten yhteydessä on tullut selvästi ilmi periaatteellisen ja taktillisen yhtenäisyyden puuttuminen toisaalta „Proletarin” laajennetun toimituskunnan kymmenen jäsenen sekä toisaalta tov. Maksimovin välillä; tunnustaen edelleen, että tov. Maksimov on viime aikoina ottanut sellaisia askeleita, jotka tähtäävät myös bolshevistisen ryhmän organisatorisenkin yhtenäisyyden rikkomiseen; ja vihdoin todeten, että tov. Maksimov on antanut kieltävän vastauksen kysymykseen alistumisesta „Proletarin” laajennetun toimituskunnan päätöksiin ja niiden toteuttamisesta elämässä,— „Proletarin” toimituskunta laajennetussa kokoonpanossaan ei vastedes lainkaan vastaa toveri Maksimovin poliittisista edesottamuksista.

„Proletari” lehden
46. numeron Liite,
helmäkuun 3 (16) pnä 1909

Julkaistaan Liitteen
tekstin mukaan